

Bezit

O nee!, ze doen het weer! De jaarlijkse voorjaarstrigger is weer van start gegaan. De koolmezen beginnen daarmee en weten zoals gebruikelijk met hun irritante gepiep het voorjaarstrauma bij mijn vrouw Sonja te doen ontwaken. In tegenstelling tot bij mij, ik vind het prachtig dat ontwaken van de natuur. Maar het zal niet bij die mezen blijven helaas.

De start van het jaarlijkse opruimen in huis, schoonmaken, reparaties, veranderingen, aanpassingen, vernieuwingen, vervangingen, et cetera, gaat weer beginnen. Een rondgang dan door je huis, maakt duidelijk wat je allemaal bezit. En dat is veel, hééééééél veel. De voor- en achtertuin plus de schuur mogen bij dit ritueel ook niet ontbreken.

Ik heb in zo'n periode diverse keren gedroomd, dat ik minimaal wilde. Ik ontsnapte dan naar de rimboe van Afrika. Ik had daar genoeg aan een paar kommen, wat lepels, een pan, bekers, een lemen hut met rieten dak en een matras. Overdag de bush in om een maaltijd bij elkaar te schieten of te plukken en genieten van de natuur met al zijn bewoners, vooral vlinders. Verder wat creatief bezig zijn, wat socializen met de overige bewoners, elkaar helpen met wat er maar moet gebeuren en spelletjes doen. Zou dat komen omdat Sonja altijd tegen mij zei: 'Jij kan wel op een hutje op de hei gaan wonen, weinig bezit en mensen nodig, kan je lekker wandelen en schilderen'. Maar ook is het wellicht gevoed door een docente, tevens eigenaar van een schildersatelier, waar ik jaren heb gewerkt. Zij ging elk jaar een paar weken naar een dorp in Afrika om creativiteit uit te wisselen met een groep bewoners. Dat leek mij ook wel wat. Maar als ik weer wakker werd, de badkamer inging voor toilet en douche, daarna krantje – broodje - thee, dan was ik blij de dag weer te kunnen beginnen in de plek waar ik woon. Maar toch ... het komt toch af en toe voorbij in mijn dromen.

En toen kwam de dag dat wij moesten verhuizen, van een eengezinswoning naar een appartement. Alles gelijkvloers, gezien mijn 2e beenamputatie in zicht. Geen tuinieren en traplopen meer, wat nog wel kon met één beenprothese. Een mega-operatie! Want de woning bevatte een complete zolderverdieping als schildersatelier en een slaapkamer als schoonheidssalon. Dus, aan de slag. Wat weg kon naar de kringloop of verkopen op Marktplaats. Een afvalcontainer gehuurd van 6 m³, welke vol kwam met een kop er op. Naar schatting kon zo'n 40% van ons bezit weg.

Dat zou toch genoeg moeten zijn om de rest kwijt te kunnen in de nieuwe woonplek?

Toen we aankwamen met de verhuishwagen, stonden er een paar bewoners onze acties van uitladen voor het appartementengebouw gade te slaan. Zei er één van hen lachend: "Moet dat er allemaal in? Zeker weten dat daar nog een flink deel van weggaat". Nou, lekker begin dan. Maar eerst maar alles naar binnen in de woning en in de berging in het souterrain. Met voldoende hulp stond het nodige al op zijn plek en kon er einde dag gewoond worden. De burens zouden al snel gelijk krijgen, nog eens 10% van wat naar binnen is gegaan moest een bestemming buiten de woning krijgen.

Zo kwam bij mij, door al die verhuisactiviteiten, weer de beelden van Afrika voorbij, met de hut in de bush. Ik vertelde dat aan Sonja, ze reageerde onverwacht positief op mijn waanbeelden. "We kunnen wel eens kijken of we een bepaalde periode allebei een kant op kunnen. Jij naar Afrika voor een paar weken en tegelijkertijd mijn vriendin en ik ook zo'n periode op pad, naar haar vakantiehuisje in Noord-Italië."

Ik kon mijn oren niet geloven, heb ik dat goed verstaan? Voor dat ik er erg in had werd er een planning gemaakt, het ging ineens erg snel richting vertrek in mijn hoofd. Ik nam contact op met mijn kunstdocente van toen voor advies en informatie. Ik legde haar de situatie uit van het hoe en waarom. Dat ik niet onder haar duiven wilde schieten maar dit wilde doen als een ervaring, een soort Santiago de Compostella, een soort reinigingsproces in mijn hoofd. Spirituele reflectie, persoonlijke groei. Het bleek te gaan om een dorp in Kenia. Ik hoefde daar niet in een rieten hutje en met pijl en boog de bush in voor een maaltje. Maar wel oppassen voor valkuilen als hygiëne en voeding, ik was nu op mijn hoede.

Voor mijn reis had ik aardig wat geld nodig. Ik kreeg geld bij elkaar door voor diverse, bij mij wel bekende, zorg gerelateerde bedrijven een advertentie te maken. Met tekst en beeld, multimediaal te gebruiken. Ook een verkoopactie van mijn kunst bracht geld in de lade, maar ook spontane stortingen via de socials.

"Het gaat lukken!", juichte ik inwendig.

De dag was daar. Na een innig afscheid van Sonja de taxi in naar Schiphol voor een vlucht naar Nairobi in Kenia. Daar werd ik opgehaald door mijn contactpersoon voor een rit naar prachtig klein dorp midden in de natuur. Gelukkig trof ik daar een aantal mensen, waarmee ik in het Engels kon communiceren. Er ging een nieuwe wereld open voor mij, de natuur, de bewoners, kleding, bewegingen, geluiden, geuren en kleuren. Alle

nissen in mijn rechter hersenhelft werden gereinigd en tot de nok gevuld met inspiratie. Het was veel tijd steken in het maken van zoveel mogelijk werk, zodat ik misschien wel genoeg mee terug kon nemen voor een expositie in Nederland.

En toch gebeurde waar ik voor gewaarschuwd was, ondanks al mijn voorkennis en voorzorgsmaatregelen. Ik werd ziek, doodziek. Vreemd eten?, maar ja, ik dacht aan het tv-programma Erica op reis, zij zei altijd: "Do as the Romans do". Dus de lokale gebruiken, tradities en gedragingen volgen om geen aanstoot te geven en respect te tonen. Maar ook de hygiëne zal een rol meegespeeld hebben. Die van de bewoners week sterk af van wat ik zelf gewend was. Mijn contactpersoon taxeerde mijn situatie en ondernam snel actie door hulp te gaan halen.

Ondertussen lag ik ijlend en badend in het zweet in een kleine donkere mufte kamer. Ik zag af en toe een schim van een vrouw, die af en toe mijn voorhoofd koel maakte met een natte doek. Ik murmelde wat tegen haar wanneer zij aan mijn bed kwam maar ik zakte steeds weg.

Ineens kwam ik in alarmfase 1 en werd ik overweldigd door vreemde geluiden, lichtflitsen van vuur, rookpluimen met een zware en penetrante geur, wat mij deed denken aan een ernstig rioolprobleem. Verder een luid en irritant geratel en getrommel van nog een paar aanwezigen. Ik probeerde details te zien en na een tijdje kon ik de vormen zien van een felgekleurd masker, omgeven door een wilde verenbos en met angstig grote bolvormige ogen. De persoon achter het masker, waarschijnlijk een medicijnman, gehuld in bont gewaad, was in trance en bleef dreigend boven mijn hoofd heen en weer wiegen. Hij bracht een nare stroom van deprimerende zeurklanken uit, tussendoor afgewisseld met een ijzig gekrijs. Vreselijk, was dit bedoeld om al het kwaad bij mij uit te drijven? Ik voelde mij langzaam maar zeker misselijk worden en kreeg een gevoel van binnen, alsof er een wezen zich al trappend vanuit mijn maag zich een weg naar boven zocht naar de uitgang. Demonen misschien? Ik was te zwak om tegenstand te bieden en ik werd maar warmer, beroerder en angstiger. En toen gebeurde het onvermijdelijke ... ik werd wakker.

Henk Schouten